Р Е Ш Е Н И Е
№ 42816

гр. София, 03.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 16.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова
ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов
Стоян Тонев

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **8962** по описа за **2026** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Б. Д. И. от [населено място] срещу Решение № 1048/25.03.2026 година, постановено по н.а.х.дело № 18271/2025 година по описа на СРС,111 състав потвърждаващо Наказателно постановление №975/26.11.2025 година на Началник отдел „ Контрол на Р. пътна мрежа“ в АПИ, с която на Б. Д. И. е наложена глоба в размер на 3000 лева за извършено нарушение на нормата 139,ал.1,т.2 от ЗДВП.

В касационната жалба се навеждат подробни доводи за неправилност и незаконосъобразност на съдебното решение. Твърди се, че съдът не е съобразил, че по отношение на нарушението по чл.177,ал.3,т.1 от ЗДВП действа специален ред, свързан със заплащане на такса и действа Директива 1999/62/ ЕО/, когато тази система предвижда възможност за освобождаването от административно- наказателна отговорност. Сочи се още, че наложената санкция е несъразмерна и обезпечаването и събирането на такси с фиксиран размер е в нарушение на европейското право, а при издаване на НП са допуснати съществени нарушение на административно-производствените правила и в НП не е посочено дали има издадено разрешение за превоз на извънгабаритен товар, и органите не са уведомили жалбоподателя , че може да заплати компесаторна такса. Иска се отмяна на решението и отмяна на Наказателното постановление. Претендират се и направените по делото разноски.

В съдебно заседание, касаторът- Б. Д. Д. редовно и своевременно призован, не се явява и не

изпраща представител. От процесуалния представител на същия е постъпила писмена защита.

Ответникът по касация- Началник на отдел“Оперативен контрол и контрол по Р. пътна мрежа“ към АПИ редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт Н.,редовно упълномощен, който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Съображения относно неоснователността на жалбата развива и в представената по делото писмена защита.

Представителят на СГП- прокурор М. изразява становище за неоснователност на касационната жалба и моли да бъде отхвърлена.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и изразените становища на страните,прие за установено следното: Касационната жалба е процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество,същата се явява неоснователна.

От доказателствата по делото е установено, че на 30.10.2025 година в 12:48 часа при извършена проверка на път II-18,км.24, на отбивна площадка в посока [населено място]-с.К. на МПС с четири оси, с две управляеми оси марка “ Волво“, модел ФМ 84 Р с рег.№ СВ 38 88 собственост на,, Н. Транс“ ЕООД с водач Б. Д. И., служители на АПИ при извършена проверка ,установили, че с МПС се превозва асфалт, за което е представена Бележка № 5993/30.10.2025 година, като при измерено разстояние между осите 1,40 м., сумата от натоварването на оста е 31,415 тона при максимално допустимо натоварване на оста 19 тона, съгласно чл.7,ал.1, т.5,б.„в” от Наредбата като превишаването е с 12,415 тона, а измерването е направено с техническо средство- Електронна мобилна везна за измерване на маса и поосово натоварване на ППС, модел DFW-KR №118829 и ролетка №1303/ 18/ 5м. Проверявщите са установили , че управляваното моторно превозно средство е с осово натоварване надвишаващо нормите,установени в Наредба №11 от 03.07.2001 година на МРРБ за движението на извънгабаритни и тежки ППС и за констатитарното нарушение на чл.139, ал.1, т.2, предл.3 от Закона за движението по пътищата във връзка с чл.7, ал.1,т.5,б.в от Наредба 11 е съставен АУАН срещу нарушителя- водач на МПС , връчен му и подписан от него без възражение, а въз основа на него на 26.11.2025 година Началник на отдел „Контрол по РПМ”, Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол” в Агенция „Пътна инфраструктура”, издал Наказателно постановление, с което наложил на основание чл.177,ал.3,т.1,предложение 3 от ЗДВП за извършено нарушение на чл.139,ал.1,т.2 от ЗДВП глоба в размер на 3000 лева на водача на автомобила.

СРС е анализирал приложените доказателства, обсъдил е наведените доводи и обосновано е приел, че касторът е извършил посоченото и в АУАН и в НП нарушение, като административнонаказателната отговорност на водача Б. Д. И. за управление на четириосното товарно МПС „Волво“ с превишено натоварване на двойната задвижваща ос. Нарушението е правилно квалифицирано по Закона за движението по пътищата, а не по Закона за пътищата -чл. 139 ал. 1 т. 2 от ЗдвП. Следва да бъде посочено, че материалноправна легитимация при управление на тежко пътно превозно средство без разрешение е окончателно и задължително разрешен с Тълкувателно постановление № 2 от 08.10.2025 г. по тълк. д. № 5/2023 г. на ОСС на Наказателната колегия на ВКС и I и II колегия на ВАС , според което водачът, който управлява тежко или извънгабаритно ППС по пътищата, отворени за обществено ползване без разрешение за това, извършва нарушение по чл. 177, ал. 3, т. 1 във връзка с чл. 139, ал. 1, т. 2 ЗДвП, когато не е собственик на ППС или лицензиран превозвач, осъществяващ превоза, съответно не е наредил превоза, а задължението за снабдяване с разрешение по чл. 8, ал. 2 или заплащане на такса по чл.

14, ал. 3 от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ лежи върху собственика или регистрирания превозвач (в случая „Ники Транс“ ЕООД) и само те отговарят по чл. 53, ал. 1, т. 2 във вр. с чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ ЗП. В този смисъл е Тълкувателно решение по дело 2/2025 на ВКС и ВАС, Решение № 33705 от 2025 г. на АССГ; Решение № 25119 от 2026 г. на АССГ.

Неоснователен е доводът на касатора и на процесуалния му представител, посочен в жалбата, че при съставяне на АУАН и НП са допуснати нарушения на чл.10,ал.2 от Закона за пътищата и не му е дадена възможност да заплати компесаторна такса. На първо място, нито касаторът, нито процесуалният му представител са разбрали предмета на спора и най- вече, че водачът е санкциониран не за извършено нарушение на чл.10,ал.2 от ЗП, а по реда на ЗДВП и посочената правна норма в случая е неприложима, защото тя не е посочена като основание за ангажиране на административно- наказателната му отговорност. На второ място,водачът носи лична отговорност единствено за фактическото управление на ППС с наднормени параметри по чл. 177, ал. 3, т. 1 ЗДвП – аргумент от нормата на чл. 177 ал. 3 т. 1 от ЗдвП, Тълкувателно решение по дело 2/2025 на ВКС и ВАС.

Съгласно чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“ във вр. с ал. 4 от Наредба № 11 допустимото максимално натоварване на ос за двойна задвижваща ос на моторно превозно средство при разстояние между осите от 1,30 м до 1,80 м (в случая установено 1,40 м) е 18 тона, съответно 19 тона при наличие на сдвоени гуми и пневматично/еквивалентно окачване [Чл. 7 ал. 1 т. 5 б. в от Наредба № 11 от 3 юли 2001 година, като при измерено натоварване от 31,415 тона превишението възлиза на 12,415 тона над максималния нормативен таван и деянието осъществява състава на чл. 139, ал. 1, т. 2, предл. 3 ЗдвП.

След като нарушението е доказано и участието на нарушителя в него, законосъобразно е ангажирана административно-наказателната отговорност на касатора, като при отмерване на санкцията, адмнистративно- наказващият орган е съобразил приложомата правна норма и е наложил санкция в предвидения от закона размер. Настоящият съдебен състав не споделя извода на СРС, че нарушението е извършено с „пряк умисъл“, без по делото да са изложени конкретни фактически доказателства, че водачът е знаел точното разпределение на товара върху задвижващата ос при натоварването на асфалтовата смес, но това не влияе върху крайния му извод за законосъобразност на издаденото Наказателно постановление. На първо място,съгласно чл. 7, ал. 2 ЗАНН непредпазливите деяния се наказват във всички случаи, освен когато законът изрично изисква умисъл,а на второ място,задължението на водача да следи масата и осовото натоварване на превозното средство преди и по време на движение произтича пряко от закона и от чл. 4, ал. 1, т. 1 и 2 от Наредба № 7 от 27.04.2018 година и незнанието на точните стойности или липсата на контролно претегляне преди потегляне съставлява неполагане на дължимата грижа (небрежност/непредпазливост), която е напълно достатъчна за ангажиране на отговорността на водача,а бланкетното приемане на пряк умисъл е порок в правния анализ на районния съд, но сам по себе си не води до отмяна на НП, тъй като установената непредпазливост покрива субективния състав на нарушението.

Следва да бъде посочено, че санкционната норма на чл.177,ал.3, т.1 от ЗДВП предвижда наказание- глоба 3000 лева за водач, който без да спазва установения за това ред управлява пътно превозно средство с размери, маса или натоварване на ос, които надвишават нормите, определени от министъра на регионалното развитие и благоустройството/ а това са нормите на Наредбата, цитирана по- горе/. Санкцията е определена в абсолютен размер, съдът не притежава правомощия да редуцира размера на санкцията.

Неоснователно е твърдението на касатора и на неговия процесуален представител, че не е спазен чл.9а от Директива 1999/62/ ЕО на ЕП и на Съвета относно тол- таксите , защото на

първо място отново касаторът и процесуалният му представител не са разбрали правния спор и наложената санкция, като позоваването на практика на СЕС относно пропорционалността на тол/винетните такси (дело С-61/23) е неприложимо към съставите за превишено осово натоварване, тъй като последните охраняват живота и здравето на участниците в движението и предотвратяват физическото разрушаване на пътната настилка, още повече, ча касаторът не е санкциониран за незаплащане на пътна такса по Закона за пътищата, а за извършено нарушение на ЗДВП с посочена конкретна парвана разпоредба.
Решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

С огледи изхода на спора, претенцията на ответника по касация за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна и в негова полза следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 66,47 евро съобразно нормата на чл.63,ал.5 от ЗАНН.

Настоящият съдебен състав намира за уместно да укаже на касатора и на неговия процесуален представител, че понятието„ незаконосъобразност“ на съдебното решение е непознато изобщо и неприсъщо на съдебните решения. Касационната инстанция проверява валидността, допустимостта и правилността на съдебните решения ,постановени от страна на първоинстанционния съд и то по реда на АПК, но на основанията, визирани в чл.348 от НПК.На второ място, понятието „незаконосъобразност “е присъщо на административните актове и на наказателните постановления, не и на съдебните решения.
ВОДЕН от гореизложеното и на основание чл.221,ал.2 и ал.3 АПК, Административен съд София-град

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ № 1048/25.03.2026 година, постановено по н.а.х.дело № 18271/2025 година по описа на СРС,111 състав.

ОСЪЖДА Б. Д. И. ОТ ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА НАЧАЛНИК ОТДЕЛ“ ОПЕРАТИВЕН КОНТРОЛ И КОНТРОЛ НА Р. ПЪТНА МРЕЖА“ КЪМ АПИ ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ В РАЗМЕР НА 66,47 ЕВРО ЗА КАСАЦИОННО ПРОИЗВОДСТВО.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.